

Motion till riksdagen 2008/09:Ub354

av **Sven Yngve Persson (m)**

Rätten till skolskjuts

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om grundskoleelevers rätt till skolskjuts oberoende av skolform.

Motivering

Elever som bor långt ifrån sin grundskola har rätt att få gratis skolskjuts. Det gäller emellertid endast om eleven går i den skola som kommunen anvisat. För en elev som väljer en annan skola antingen den är kommunal eller fristående bortfaller den rätten. Det är inte rimligt. Det innebär i praktiken att en del elever är förhindrade att utöva sin rätt till ett fritt skolval av rent ekonomiska orsaker. Samtidigt kan kommunen spara pengar genom att den slipper bekosta skolskjutsen för ifrågavarande elev.

Det är dessutom ofta så att den kommunala skolskjutsen stannar i närheten av den alternativa skolan som eleven valt. Det går alltså ofta att lösa problemet utan alltför stora kostnader. Kommuner med en tät kollektivtrafik använder ofta ett månadskort som lösning på skolskjutsen men ger det endast till skolskjutsberättigade elever i anvisad skola.

Givetvis kan det vara så att det är behäftat med stora kostnader att lösa skolskjutsen för elever som valt en annan skola som ligger långt ifrån den som kommunen anvisat. Det är inte rimligt att kommunen då får ta hela den kostnaden. Som jag ser det finns två möjliga lösningar för att alla ska kunna välja mellan tillgängliga skolor:

1. När ersättningen till den mottagande skolan beräknas ska även kommunens skolskjutskostnad per elev ingå i beräkningsunderlaget.
2. Elev som är skolskjutsberättigad då den går i anvisad skola men väljer en annan får en ersättning för sin kostnad som motsvarar vad som varit kommunens kostnad om eleven inte gjort ett eget val.

Fel! Okänt namn på

Bägge metoderna har sina för- och nackdelar. Med metod 1 innebär det att den mottagande skolan får ersättning för skolskjuts för alla elever oavsett om de är berättigade eller ej. Ersättningen kan då användas till att bygga upp en egen skolskjutsorganisation eller till att ge de elever som bor långt ifrån den valda skolan ett ekonomiskt stöd. I det fall skolan har få tillresande elever innebär det att man blir överkompenserad medan en skola med många långväga elever kan bli underkompenserad. Ersättningen blir även beroende på strukturen på den kommunala skolan.

Med metod nr 2 blir ersättningen vid första anblicken något mer rättvis, men den kan även innebära att eleven blir överkompenserad. I det fall kommunen inte har en skola som ligger nära bostaden är eleven berättigad till skolskjuts och skulle med metod nummer 2 få ersättning. Problemet är att den valda skolan kanske inte alls ligger långt ifrån bostaden och behovet av skolskjuts är då obefintligt. En annan komplikation är att en elev som inte är skolskjutsberättigad till den anvisade skolan kan ha en lång resväg till den valda men blir då ändå utan ersättning.

Säkert finns det ytterligare aspekter på problemet men grunden kvarstår. För att alla elever oavsett egna ekonomiska resurser ska ges möjlighet att välja krävs att rätten till skolskjuts inte begränsas till den av kommunen anvisade skolan.

Stockholm den 22 september 2008

Sven Yngve Persson (m)